

Jens Foghs prædiken påskedag

Taler

Jens Fogh
Sognepræst

Dato

17. april 2022

Sted

Christianskirken, Lyngby

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 28, vers 1-8

Salme

DDS 118 Julen har englelyd

Jeg kan godt lide at indlede en prædiken med en lille historie. Det er ret ofte en historie fra mit eget liv – det er åbenbart noget, jeg er ret optaget af.

Det er ikke fordi, det behøver være en stor historie. Det kan bare være noget med, at jeg forleden dag var ud at cykle og så mistede jeg min ene høretelefon, eller da jeg var nede hos bageren, var der ikke flere rundstykker, eller sådan noget. En lille historie.

Og når man så skal holde årets påskeprædiken - og den endda kommer i radioen - så vil man jo gerne gøre noget af det, som - man i hvert fald selv synes - fungerer godt.

Så jeg ville gerne indlede dagens prædiken med at fortælle en lille historie.

Og jeg havde endda også en idé om, hvad den skulle handle om. Det skulle være en lille eksempelhistorie om, at der hvor man tænker, at noget er dødt, der kan der pludselig opstå nyt liv. En sådan historie ville jeg gerne bruge som indgang til den her påskeprædiken.

Og fordi jeg har hørt, at det er sådan, at folk har nemmere ved at forbinde sig med ens fejl og mangler end med ens succeser – og det er netop et af formålene med at indlede med en lille historie: at skabe forbindelse - så skulle det gerne være en historie, hvor jeg ikke havde været den såkaldte bedste udgave af mig selv. Og heldigvis for forbindelsen til menigheden, så er mit liv i høj grad

leveringsdygtigt i den slags historier.

Jeg vidste altså ret præcist, hvad det var for en historie, jeg gerne ville have. Problemet var bare, at jeg ikke kunne komme i tanken om sådan en historie. Jeg tænkte ellers, at der måtte være sket noget i den retning. Men jeg har ikke kunnet komme i tanke om noget. Og til sidst måtte jeg give op.

Men så var det, at det underlige skete, at da jeg gav op, der gik det pludselig op for mig, at jeg faktisk allerede havde en historie. Da jeg blev tvunget til at give op, opstod der en historie. Det er den, I lige har hørt: Det er historien, om historien der udeblev.

Jeg kunne godt have ønsket mig en anden historie; en med noget mere handling eller måske en lidt sjovere historie. Jeg havde jo en bestilling klar på, hvordan den skulle være.

Men jeg blev tvunget til at erkende, at man jo ikke kan bestemme sin egen historie. Jeg ventede på noget, der aldrig kom. Men så kom der noget andet. Der opstod noget andet, mens jeg ventede.

Og det er så det, det skal handle om i dagens prædiken. Det skal handle om at vente. Om at vente på liv, på opstandelsen, på Gud.

Som det ser ud for mig, så lever vi i dag i en meget psykologisk tid.

Og min egen erfaring med det terapeutiske, og når jeg hører folk, der har været i terapi, så synes jeg altid, at de har fået noget med derfra, som de skal arbejde med.

Man kan høre sætninger som: Jeg skal arbejde med at sige fra, eller jeg skal arbejde på en bedre balance i mit liv.

Og det vil vi gerne have redskaber til at arbejde med.

Kan du ikke give mig nogle redskaber til at håndtere livets problemer? Spørger vi. Og det får vi.

Og det kan jo være fint nok med redskaber, hvis det er noget, der kan håndteres

og gøres noget ved.

Men ofte er det også som om, at vi med vores psykologiske redskaber bliver ved med at hamre, skrue eller slibe på ting, som man ikke selv kan gøre noget ved – og arbejder man længe og hårdt nok, så i stedet for reparerer eller ændre noget, så slider man bare sig selv ned.

De ting som vi kan gøre noget ved, skal vi selvfølgelig gøre noget ved, men der hvor vi ikke selv kan gøre noget, der må vi gøre noget andet.

Noget der på en måde er ingenting. Ingenting andet end at vente på liv midt i det, der er livløst.

Der hvor vi ikke selv kan gøre noget, der hvor vi er afmægtige, der må vi vente.

Og hvis der er ét sted, vi er afmægtige, så er det over for døden. Det ved vi godt. Det erfarer vi.

Og når vi fejrer opstandelsen i dag, så gør vi det på baggrund af langfredag. Der er ingen opstandelse uden død.

Men når vi står over for døden, så ved vi godt, at det er noget, vi ikke kan magte.

Jeg har endnu til gode at se nogen udbyde et kursus i opstandelse. Det kunne have titlen: Fem enkle skridt til opstandelse fra de døde.

Og jeg har heller aldrig set en forsiden på et magasin, hvor der stod: Kendte danskere fortæller om, hvordan de arbejder med at opstå fra de døde.

Opstandelse ved vi godt, er noget vi ikke selv kan gøre, det er noget, der sker med os, der hvor vi ikke kan selv. Det er noget, vi bliver nødt til at vente på. Her må en anden end os selv i spil.

Vi har i dag hørt om kvinderne, der kommer ud til Jesu grav. Alt deres håb og alle deres forventninger til livet var tabt. De havde forestillet sig, at deres egen historie og historien med Jesus skulle udfolde sig på en helt anden måde.

At det skulle ende med hans død var ikke deres idé. Det var snarere ødelæggelsen

af deres historie.

Disciplenes håb har i den grad også lidt et knæk med Jesu død, men de holder sig inde døre. Det kan man godt forstå, de gør. Vi er en del, der godt kan have en tendens til at blive inde døre og rulle gardinerne ned og se serier, når det ikke går, som vi håber, og vi ikke er dem, som vi håbede på, at vi ville være.

Men kvinderne gør noget andet. Og det synes, jeg er ret interessant. Hvad står der, at de gør, når de står der over for døden, det de ikke kan gøre noget ved?

Ja, det er egentlig meget enkelt: Der står, at de tog ud for at se til graven. De tog ud for at se.

De ser. De holder øje. De venter.

Måske havde de den salme, som jeg læste fra alteret før i baghovedet. Måske huskede de ordene om, at selvom livet havde tugtet dem hårdt, så ville Gud ikke overlade dem til døden og mørket. Måske huskede de ordene om, at de ikke skulle dø men leve.

Hvad de skulle se, havde de ingen anelse om. Og slet ikke at de skulle møde en engel og derefter den opstandne Kristus. Men de gik ud til graven og ventede og så efter.

På samme måde må vi også have lov til at vente. For det hele er ikke op til os. Faktisk er langt mindre op til os, end vi lige går og regner med. Og det er afstressende, at det er sådan.

Det er en gave i troen, at vi må have lov til at vente. Tålmodighed er troens frugt, kunne man sige.

Det er tillid til Gud. Det er tillid til, at der kan gives os noget, som vi ikke kan give os selv. Noget som vi må vente på.

Nu kunne man måske hurtigt komme til at høre, det jeg siger som at budskab om, at vi skal blive bedre til at vente.

Så kan man efter denne prædiken tænke: Jeg er også for utålmodig, jeg burde

være bedre til at vente. Det må jeg hellere øve mig i, det må jeg hellere arbejde med. Kan jeg ikke få nogle redskaber til at arbejde med det?

Men når det kommer til tro, så er det en gave - en gave man kan få, der hvor man er nedbrudt i sit eget - når man altså er der, hvor der ikke synes nogen vej videre, der hvor man ikke selv kan regne det ud, der hvor man står over for det, man ikke selv kan arbejde med. Det handler ikke om at øve sig i tro eller tillid, men det kan finde sted. Vi kan holde øje med det. Vi kan sammen med kvinderne stå ved graven og vente og se, om der gives os noget, der hvor vi ikke selv kan.

Og der hvor vi må sige: Jeg kan ikke. Der kan Gud sige: Det ved jeg godt, men jeg kan. Vent og se.

Også Jesus ventede graven. Han ventede i tillid til sin himmelske far, han ventede i troen på, at han ville oprejse ham. Den tro, den tillid, og den opstandelse, der var Jesus Kristus' gør Gud også os til en del af - som en gave.

Sådan kan vi også vente at opstå fra de døde, opstå for det døde til nyt liv sammen med vores Herre og frelser, og derfor kan vi sige glædelig opstandelsesdag og glædelig påske til hinanden, og det er også derfor vi hver søndag, hver opstandelsesdag, kan afslutte prædikenen med at sige:

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, sådan som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Påskedag

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jens-foghs-praediken-paaskesoendag-2022>